

ները քիչ մը ժամանակ եւս թողուով, որ պէս զի դիտեն թշնամւոյն ընկիւրը: Գաղղիացիք բարձունքներէն իշան պատերազմի դաշտը և զայն բռնեցին: Երկու կողմանէ ալ զրիթէ հաւասար կորուստ եղեր էր: Պրուսիացւոց կողմանէ մեծեր էին 2 սպայք և վիրաւորուել էին 73 զինուորք. իսկ Գաղղիացւոց կողմէն մեծեր էին 6 զինուորք և 67 վիրաւորք:

Այս փոքր գուպարածը, որ կերպով մը ի գործ դրուեցաւ, կ'ըսուի, գաղղիական անհամբերութիւնը գոհացնելու համար, իբր սկզբնական մեծ յաղթութիւն մը հռչակուեցաւ, յորում կայսերազուն իշխանը « որ անցեր էր հրոյ մկրտութենէն », ստացաւ զինուորական մետալը: Պարիս խնդութեամբ ոտք ելաւ և լրագիրք մեծ գրերով հռչակեցին « Սաարբրուքէնի յաղթութիւնը: Սաարբրուքէն նորէն գաղղիացիք ըսողք մը եղաւ: Սաարի փառաւոր հանրածխոյն բովքը, Գաղղիացւոյն է ալ, Սաարբրուքէն առաջին կայսրանն է, փութով պիտի հասնինք ի վերջինն՝ որ է Բէլուին »: Նպալուէն Գ. առ կայսրուհին գրած նամակին մէջ կը պատմէ կայսերազուն իշխանին աներկիւղ արութիւնը զնդական ներքեւ, և « հրաափու (Միթրալիզ) թնդանթիին առաջին զարմանալիքները »: Կայսրը գոհ Սաարբրուքէնի գուպարածէն և բարոյական արդիւնքէն, դարձաւ ի Մէյ:

Հ. Մ. Վ. ՆՈՒՐԻՒԱՆ

ՀՕՐԱ ԲԱՆՏԸ

Դեռ փոքր էի. — եկայ քեզի, մենաւոր,

Մուկ զընդանիդ մէջ ալցի:

Մայրս հիւանդ էր. — կը շըրջէ քն ազատ

Մէջանդ բանտի և մահէի:

Լուր արւին քեզ. — եկար առջեւը զըրան

Վանդակապատ, որ — ոճիւր —

Կը բաժնէր մեր ողջաշուրտմը կըղկաթ:

Եկար անխօս, վըշտակիր:

Ո՛րքան նիւշար էիր և ո՛րքան ալցերդ

Ծարաւ էին արեւու:

Մորթիքի տակ, կարծես ոսկրի վրայ բուռած,
Ո՛վ հայր, մեռել մ'էլիր դու:

Նըշմանելուդ պէս զեւ ժըպտիւ ըսկըսար,

Բայց այդ ժըպտը բարի:

Այդ սուտ ժըպտն էր նուշմանք մը ծագկած
Լըճի մը վըրայ արտասրի:

Կարկանդակ սեւ վանդակին ետեւէ

Շըրթունքներդ իմ շըրթնեւուն.

Բայց իբրբաւ անոնք, աւազ, չըհասած՝

Մեր համբոյրին զոգոջուն՝

Միեմանիկ կզան օրբան և կազազ, —

Ո՛հ, պիտի ո՛րջափ քեզի

Բաղձայի տալ ընդգրկումի մը մէջ տաք՝

Աղատ աշխարհը դուրիս,

Եւ իմ փոքրիկ բիրբրէս քու բիրբրուդ

Տեղալ երկնքն անասման,

Սըրտէս օրբաիդ պարպել բուր օրբես այն՝

Որ արեւու տակ անցան.

Մուկ բանտիդ մէջ զարնան վարդերը ամբողջ

Պիտի լեցնել ուզէի,

Կամ ճիւղ հասակս ու ապազան հասակիս

Պիտի՛ հոն թաղել ուզէի:

Ո՛վ աքիւր ժամ. — քեզ մի առ մի պատմեցի

Սեւ վիզակները մեր տան,

Հանիկս մահն, ու հիւանդ մոր հազը խուլ

Լըռութեան մէջ զիշերուած.

Ըսի թէ մեր տանիքին վրայ, լուսնին տակ,

Բուերը պար կը բռնեն,

Թէ այս տարի մեր վարդենին լորացաւ

Գեղեցկեցին խորեղէն:

Կը լուսնիդ դիւ և հարցում կ'ընէիր,

Երբոր հրաման մը վայրի,

Կոյր ճըրման մ'եկաւ ըզմեղ քածեկու . . .

Դարձար . . . առանց համբոյրի . . .

Ու ես երկար ետեւէդ պիւշ նայելով,

Հայր իմ, մինակ, հոն լացի,

(Մինչ Կուրծքիս տակ բաշ կը թօթուէր Ռի մը նոր)

Սիրաս ալցերէս քամեցի. —

... Ո՛վ կեանք սիրոյ, լանջ քըրտինքի, սիրա փուշի,

Ո՛վ ճանկընթուած Իսկուսիւն.

Արեւուն քոր հասնքնեւուն զէմ զոցուած

Ո՛վ երակներ ազաղուն,

Տեսայ որ ձե՛զ հեռ, ձեզի հեռ խըրեցան

Ոճրի մը մէջ, արտաւած ի,

Սուրբերն ամէն կրօնքի, ամէն շուշաններ

Եւ Յիսուանք մասնաւած. —

ԳԱՆԻԼՎ ՎԱՐՈՒԹԱՆ

1. Ոճրի մը զո՛հ եղան: